

Въ планината.

Отъ Маркизь.

Мѣсецътъ вече отдавна е изплувалъ на небосвода, обиколень отъ хиляди звѣздички, които леко трептятъ и гаснатъ. Високи букове, столѣтни борове, стройни елхи хвърлятъ дълги, черни сѣнки. Ние седѣхме около огъня, който силно свѣтѣше, накладень подъ сѣнката на единъ старъ букъ; червенъ пламъкъ лижеше клонитѣ.

Добриятъ старецъ — моятъ дѣдо, който па-зеше стадото въ планината заедно съ по-голѣмиятъ ми братъ, ни разказваше чудни приказки. Когато го слушахме, коси ни настрѣхваха, сърце ни силно забиваше. Но за какви чудовища и страхотий ни разправяше, та тъй изтрѣпвахме? Разправяше ни той за вампири и върколаци, за вѣщици и змейове, за вили и самодиви. Дѣдо ми забѣлѣзваше нашата уплаха и завършваше приказкитѣ си: — „Не се плашете, орлета мои; нѣма вили и самодиви; нѣма вампири, нѣма змейове, но нѣма и едноврѣмешнитѣ юнаци! Кждѣ е, Марко Кралевичъ, на-примѣръ?“ — Тогава дѣдо ми протѣгаше ржка, земеше гуслата и засвирваше. Съ какво омиление